

16.12.58, יום ג'

ישיבה ועד חוץ ובטחון. על הצפון ועקרונות והבטחון. השאלות

העיקריות שעמדה עליהן היו: מה חן המסקנות הבטחוניות מההפגזה ואפשרויות

התגובה - ושני העקרונות הראשיים שלי: 1) להמנע מכל פעולה - ולא להמנע

מכל פעולה אם החימוס עלולה לשלול מאחזו אפשרות של ציוד צה"ל,

2) לא לשלוח צה"ל - אם יש יסוד סביר שאפשרי כשלון, כי אסור לצו"ל להיכשל.

3) ורין לסמוך על נצחונותינו בעבר, כי הטביבה אינה קומאה על שמיים.

יש ססינוגרמה. גולדה הסבירה פעולתנו בעצרת ובמועצה"ט.

- לאה"צ נסעה לירחובות להתנחל של רם, בנו של יוסף יעקבסון.

שבתי לירושלים אחרי שעה קלה.

17.12.58, יום ד'

בבוקר עניתי בכנסת על טענות הנוער האסורות בבתי ספר

ועל טענת בדר ווילנסקיה - בדבר איסור המקידים למסור ידיעות לעתונאים.

- אח"צ ישיבת חברינו. גיורא חלק על עמות חברינו בממשלה בדבר בחירת

ראש העירייה בבחירות ישראל. הטזכירות והמחלקה המוניציפלית החליטה אחרת.

הצעתי לכנס מרכז המפלגה לדון בשאלה זו. ההאזינו על ההנהגות מפ"ט, יעצתי

סבלנות, חוקף וטקט. עלינו לשמור על המשלה חזאת עד הבחירות.

בערב ירחי לח"א.

18.12.58, יום ח'

יבאנו חבוקר לצמון - לישובים המוגזים. ממ"א טמנו עד רמת דוד וטמנו

ברכב. היה נדמה שלא הרוחנו זמן ע"י הטיסה. נטע אחי חיים, יצחק רכין,

חב"ד, עליזה ועוד. תחילה ביקרנו בקריה שמונה, ואשר נזרי (עיראקי אן

טרוקני, צעיר סימפטי) יו"ר המועצה הציב לפנינו הדרישות: יש בקריה 14000

נפש, ביניהם כ-6000 עד גיל 17. מהם כ-3000 בגיל כ"ט יפודי וגן, 2000

ילדים עד גיל 4 שנים, 1000 בני נוער. כ-9000 נפש עלו בשנים 1958-1956,

רובם ממרוקו, משפחות מרובות ילדים. לפני האיחוד המצרי חסורי סוגו

כישוב סוג ד', ולא הופעלה הגא ולא דאגו להגנה אזרחית. אמנם לא היו נזקים

עד עכשיו. מקלט טוב יש רק בכ"ס אחד; בכ"ס שני יש 800 ילדים עם מקלט אחד

ל-50 ילדים.

יש עוד 3 בתי ספר בלי כל מקלט. כמו כן 16 בני ילדים. לצרכי

חבוגרים אין בכלל מקלטים, רק כשמה המעברה יש 3 מקלטים. כ"א בעביל 40

איש. אבל המעברה התרוקנה. דרושים מקלטים לילדים, מקלט רבואי, 4 מקלטים

מרכזיים בסביבת הקולנוע, על יד אבד, בצמון, בדרום. פעלות מדופנות

לאוכלוסיה האזרחית. בגרסור תח קרקעי לשעת חירום. סידורים לשעת חירום,